

I

Це було давно-давно
У карпатськiм краї,
Ще коли літали там
Райських птахів зграї.

Левів, лосів і лисиць
Безліч там ходило.
Спав собі за кожним пнем
Бурий ведмедело.

Не боялися людей
Ті сплюхи і лежні,
Бо шуміли навкруги
Праліси безмежні.

Озивався в дебрях тур,
Як ричання бурі,
І шугали в гущині
Рисі жовтошкурі.

На просторах полонин,
На гірських полянах
Випасалися гурти
Оленів буланых.

В нетрях дичині було,
Як трави та листу,
Аж тремтіла мурава*
Від гарчання й свисту.

Прагуцульські племена,
Люди роботящі,
Обробляли землю там,
Корчували хащі.

Гарні ставили хаті,
Храми будували.
Чарувала скрипка їх,
Плакали цимбали.

Й так велося в них, що всі,
Наче розмовляти,
Змалку вчилися від батьків
На сопілці грати.

Грали гарно всі, але
Був один хлопчина,
Що в його руках сама
Грала сопілчина.

Тулить він її до вуст,
Начебто цілує,
Лиш дихне — і вже вона
Душу його чує.

А в душі була печаль,
Туга і тривога...
Хлопчик той — Василько. Він
Мав талант від Бога...

Добре дітям, доки є
Батько в них і мати.
Та Василько — сирота —
Мусив бідувати.

Спершу все було гаразд —
Жий і не журися.
Та прибув до них король
Полювать на рися.

*Мурава — трава.

У сусіднім краї він
Панував криваво
І казав, що Бог йому
Дав на владу право.

На гуцулів він хотів
Наложить данину —
Даром забирати в них
Хутра й оленину.

Та гуцули з ним не йшли
В жодні перемови,
І ховались, коли він
Приїжджав на лови.

І на цей раз так було:
Села — як пустині.
Лиш Васильків тато був
У своїй хатині.

Там обскочила його
Королівська рота:
— Покажи нам, де живе
Рисяча звірота!

І пішли вони в ліси
По слідах звіряти.
Голіруч хотів король
Рися подолати.

Та коли з'явився звір,
Вмить пиха зухвала
Спала з короля, і він
Дав негайно драла.

А Васильків батько так
Висміяв зухвальця:
— Гарно бігаєте ви,
Ніби родич зайця!

Страх розгнівався король,
Кинувся до зброї,
Батька простромив мечем
З люті навісної.

Мати вмерла від жалю,
А Василько — в люди.
Думав, що свою біду
Вже не перебуде.

Залишилися йому
Туга та сопілка.
В полонині хлопчик жив,
Працював, як бджілка.

Всі любили, як він грав,
Як журливу душу
У мелодії вкладав,
В дудочку пастушу.

Слухали його птахи,
Буки срібнокорі,
Полонини, небеса,
Звірі, люди й зорі.

